

Când omul a ales călătoria în timp, a ales și drumul, anevoios uneori, al devenirii de la sine, prin ceilalți, către marginile lumii. Prin exagerarea realității, a ales fără să bănuiască, însă, pierderile pe care le va suferi tot căutând, explorând, încercând. Totul sub imperativul unui îndemn: "Trebuie să visăm!".

Dar visul ne definește cel mai bine calea spre un "înăuntru" profund, nu spre "afară". Când visăm, ne adâncim plăcut într-un univers propriu mai luminos decât orice aspirație a vreunui fugar prin timp. "Înăuntru" dă stabilitatea de care avem nevoie pentru a construi.

Explorând acest "înăuntru" al firii, descoperim mereu comori de care uităm în drumul nostru către margini: țara, poporul, limba pe care o vorbim și în care visăm. Țara și poporul s-au materializat peste timp în statui pe care cei de azi le scrijelesc uneori. Singura care pulsează veșnic în noi ca o inimă sănătoasă și mare, care imprimă structuri sufletești specifice, care orientează și organizează viziunea asupra lumii este limba națională. Intuind dincolo de cuvinte, Eminescu zicea că "numai în limba sa omul își pricepe inima pe deplin".

Într-un timp în care unii par interesați mai mult să scrijelească pe statui, școala valorifică limba română ca pe un fenomen viu, cu rol matricial în configurarea și afirmarea identității. Mijloc de expresie a frumosului și a adevărului, limba română asigură, prin intermediul școlii, comunicarea productivă cu sine și cu lumea.

Limba română este sărbătoarea pe care o trăim în fiecare zi.

Inspector școlar,
prof. Silvia-Ofelia Chelariu